

абстрактна трансцендентност. Паралелът е проследим и на конкретно образно равнище:

...безродни и ронливи долини...

...безродни глогини

(П. Р. Славейков)

...безплътни призраци

едвам съзирани през тишината

на спомена мъглив...

(П. К. Яворов)

Предметната образност на стария Славейков има съответствие в обезвеществените психически реалии на Яворов. В поезията на Яворов до 1904 г. образът *пустиня* по-скоро е загатван импулсивно („Мечта“ – 1900, „Желание“ – 1901), но след 1905–1906 г. се превръща в образен конституент на художествения му свят, изцяло конкуриращ ключовото понятие *душа*. Проявяващ се или като маркер на преградно пространство („Пръстен с опал“), или като метафора на опустошения Аз („На сестра ми“, „Пред щастието“, „Душата ми е пуста“, „Среднощен вихър“, „Умри!“), а в други творби като символ, способен да породи цял текст, образът *пустиня* в известен смисъл унифицира късната Яворова лирика. В някои текстове той се явява експлицитно, пряко изразявайки идеята за заглъхналото битие („пустиня без ехо“, „по всичките посоки на земната пустиня“), докато в много други е загатнат чрез свойствените си признаци – *слънце*, *ляск*, *зной*, *мираж* – и е имплицитен, привидно изтрит от текста („Стон“, „Може би“).